

Sygn. akt VU 119/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 sierpnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2018 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku M. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rekompensatę

na skutek odwołania M. P. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 18 grudnia 2017 r.

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje wnioskodawczyni M. P. (1) prawo do rekompensaty.

Sygn. akt V U 119/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ustalił wysokość emerytury M. P. (1) na kwotę 3254,42 zł. i podjął jej wypłatę od 1 listopada 2017 roku oraz odmówił wnioskodawczyni prawa do rekompensaty z uwagi na brak wymaganych 15 lat stażu pracy w szczególnych warunkach. Do stażu pracy w szczególnych warunkach ZUS nie uwzględnił wnioskodawczyni okresu od dnia 1 marca 1985 roku do dnia 31 maja 1990 roku na stanowisku kierownika zmianowego.

W odwołaniu z dnia 19 stycznia 2018 roku M. P. (1) wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do rekompensaty z tytułu pracy w warunkach szczególnych po zaliczeniu do szczególnego stażu pracy okresu od 1 marca 1985 roku do 31 maja 1990 roku w (...) S.A. w O. w wydziale teksturowni na stanowisku kierownika zmianowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. (2) z domu R., urodzona (...), złożyła 30 października 2017 roku wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Ubezpieczona wskazała, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpi w dniu 27 listopada 2017 roku.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych)

Decyzją zaliczkową z 28 listopada 2017 roku organ rentowy przyznał M. P. (1) zaliczkę na poczet emerytury w wysokości 3241,07 zł. od 1 października 2017 roku, jednocześnie zawieszając jej wypłatę z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia.

Organ rentowy przy ustaleniu wysokości świadczenia nie uwzględnił rekompensaty, stwierdzając, że wnioskodawczyni nie posiada wymaganego 15 letniego stażu pracy w szczególnych warunkach.

ZUS nie zaliczył wnioskodawczyni do szczególnego stażu pracy okresu od 1 marca 1985 roku do dnia 31 maja 1990 roku na stanowisku kierownika zmianowego.

(dowód: decyzja z dnia 28 listopada 2017 roku wraz z wyszczególnieniem lat pracy w warunkach szczególnych, k. 6 - 7 akt emerytalnych)

W dniu 28 listopada 2017 roku ubezpieczona wniosła o podjęcie wypłaty świadczenia emerytalnego.

(dowód: wniosek z dnia 28 listopada 2017 roku, k. 9 akt emerytalnych)

Decyzją z dnia 18 grudnia 2017 roku organ rentowy ustalił wysokość emerytury M. P. (1) na kwotę 3 254,42 zł i podjął wypłatę świadczenia od dnia 1 listopada 2017 roku, to jest od miesiąca, w którym ustała przyczyna zawieszenia.

(dowód: decyzja z dnia 18 grudnia 2017 roku, k. 12 akt emerytalnych)

Do stażu pracy wnioskodawczyni w warunkach szczególnych organ rentowy zaliczył 13 lat, 2 miesiące i 8 dni w następujących okresach: od dnia 1 marca 1984 roku do dnia 28 lutego 1985 roku, od dnia 1 czerwca 1990 roku do dnia 31 października 1991 roku, od dnia 1 listopada 1991 roku do dnia 29 listopada 1998 roku, od dnia 1 grudnia 2004 roku do dnia 2 października 2006 roku, od dnia 3 października 2006 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku, z wyłączeniem okresów zasiłkowych.

(dowód: wykaz lat pracy w warunkach szczególnych, k. 6 akt emerytalnych)

W okresie od 3 października 1983 roku do 27 listopada 2017 roku M. P. (1) była zatrudniona w (...) Spółce Akcyjnej w O..

M. P. (1), będąc zatrudniona w Spółce (...), zajmowała kolejno następujące stanowiska:

- od dnia 3 października 1983 roku do dnia 29 lutego 1984 roku – stażysta,
- **od dnia 1 marca 1984 roku do dnia 28 lutego 1985 roku – mistrz,**
- od dnia 1 marca 1985 roku do dnia 31 maja 1990 roku – kierownik zmianowy,
- od dnia 1 czerwca 1990 roku do dnia 31 października 1991 roku – specjalista technolog,
- od dnia 1 listopada 1991 roku do dnia 29 listopada 1998 roku – dyspozytor,
- od dnia 30 listopada 1998 roku do dnia 31 marca 1999 roku – referent w dziale marketingu,
- od dnia 1 kwietnia 1999 roku do dnia 30 listopada 2004 roku – specjalista w dziale marketingu
- od dnia 1 grudnia 2004 roku do dnia 2 października 2006 roku – specjalista technolog,
- **od dnia 3 października 2006 roku – dyspozytor,**

(dowód: świadectwo pracy z dnia 27 listopada 2017 roku, k. 10 akt emerytalnych, umowa o pracę z dnia 3 października 1983 roku, k. 2, angaż z dnia 15 marca 1984 roku, k. 4, angaż z dnia 6 marca 1985 roku, k. 4/2, angaż z dnia 23 sierpnia

1985 roku, k. 4/3, angaż z dnia 2 maja 1986 roku, k. 4/4, umowa o pracę z dnia 4 października 1986 roku, k. 2/1, angaż z dnia 4 listopada 1986 roku, k. 4/5, angaż z dnia 27 stycznia 1988 roku, k. 4/6, angaż z dnia 26 maja 1988 roku, k. 4/7, angaż z dnia 14 grudnia 1988 roku, k. 4/8, angaż z dnia 9 lutego 1989 roku, k. 4/9, angaż z dnia 24 kwietnia 1989 roku, k. 4/10, angaż z dnia 12 września 1989 roku, k. 4/11, angaż z dnia 19 października 1989 roku, k. 4/12, angaż z dnia 27 grudnia 1989 roku, k. 4/13, angaż z dnia 5 lipca 1990 roku, k. 4/14, angaż z dnia 4 listopada 1991 roku, k. 4/17, angaż z dnia 27 listopada 1998 roku, k. 6/1, angaż z dnia 30 marca 1999 roku, k. 7, angaż z dnia 25 listopada 2004 roku, k. 7/1, angaż z dnia 3 października 2006 roku, k. 7/2 w aktach osobowych wnioskodawczyni)

W spornym okresie od 1 marca 1985 roku do 31 maja 1990 roku wnioskodawczyni pracowała jako kierownik zmianowy na Wydziale teksturowni, który składał się z teksturowani, skręcalni i przewijalni. Wydział zajmował się produkcją przędzy teksturowanej wykonywanej z włókien poliestrowych ciągłych, to jest włókien chemicznych syntetycznych (tzw. bistor). Na maszynach teksturujących była wykonywana przędza teksturowana. Z teksturowni zwoje przędzy były przenoszone na skręcarce, a następnie na przewijalnię, gdzie nadawano zwojowi inny kształt i наносzono preparat, czyli olej mineralny, powodujący, że przędza się nie elektryzowała. Na teksturowni pracowali teksturowacze, skręcacze i przewijacze, którzy zajmowali się produkcją przędzy teksturowanej.

Wnioskodawczyni pracowała w systemie trzymianowym, na hali produkcyjnej, kontrolując prawidłowość procesów produkcji w wydziałach skręcalni, teksturowni i przewijalni, gdzie była produkowana przędza tzw. bistor z włókien chemicznych. Na hali produkcyjnej panował bardzo duży hałas.

Do stałych obowiązków wnioskodawczyni należała kontrola nad prawidłowym ustawianiem parametrów maszyn produkcyjnych. Parametry były ustawiane ręcznie przez operatora. Wnioskodawczyni za pomocą specjalnego urządzenia pomiarowego kontrolowała parametry maszyn produkcyjnych. Musiała sprawdzić wszystkie punkty na maszynie celem ustalenia, czy wykonują prawidłowe obroty. Konsekwencją nieprawidłowo ustawionych parametrów maszyn były błędy w produkcji. Wnioskodawczyni sprawdzała prawidłowość działania około siedemdziesięciu maszyn, w tym urządzeń teksturujących, skręcających i przewijarek. Na maszynie teksturującej znajdowało się 180 punktów, na których nawijały się poszczególne szpule przędzy, na skręcarce – 90 punktów, a na przewijarce – 10 punktów. Ubezpieczona pracowała tak stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wnioskodawczyni nie zajmowała się rozliczaniem produkcji, te obowiązki wykonywali inni pracownicy. Ubezpieczona miała wydzielone pomieszczenie na hali produkcyjnej, gdzie znajdowały się przyrządy pomiarowe.

Zakres obowiązków wnioskodawczyni na poprzednio zajmowanym stanowisku mistrza był taki sam, jak na stanowisku kierownika zmianowego.

(dowód: zeznania świadka G. W., nagranie od minuty 00:39 do minuty 13:32, zeznania świadka B. W., nagranie od minuty 16:38 do minuty 21:47, zeznania wnioskodawcy, nagranie od minuty 22:45 do minuty 33:57, protokół z rozprawy z dnia 2 sierpnia 2018 roku, k. 21 – 23 akt sprawy)

W dniu 27 października 2017 roku (...) S.A. wystawiła M. P. (1) świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym zaświadczone, że ubezpieczona zajmowała następujące stanowiska w kolejnych okresach:

- od dnia 1 marca 1984 roku do dnia 28 lutego 1985 roku – mistrz,

- od dnia 1 marca 1985 roku do dnia 31 maja 1990 roku – kierownik zmianowy,

- od dnia 1 czerwca 1990 roku do dnia 31 października 1991 roku – specjalista technolog,

- od dnia 1 listopada 1991 roku do dnia 29 listopada 1998 roku – dyspozytor,

- od dnia 1 grudnia 2004 roku do dnia 2 października 2006 roku – specjalista technolog,

- od dnia 3 października 2006 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku – dyspozytor,

to jest na stanowiskach odpowiadających zatrudnieniu na stanowisku wyszczególnionym wykazie A, dziale XIV, pkt 24 wykazu stanowiącego załącznik Nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego Nr 7 z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu chemicznego i lekkiego,

co z kolei odpowiada zatrudnieniu na stanowisku wymienionym w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 – kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżynieryjno – techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

(dowód: świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 27 października 2017 roku, k. 5 akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (tj. (Dz.U. z 2017 r. poz. 664) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 15 lat.

Rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej (art. 2 pkt 5 ustawy).

Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (art. 21 ust. 2). Przy czym rozchodzi się tu wyłącznie o emeryturę wcześniejszą, a nie w powszechnym wieku emerytalnym.

Celem bowiem rekompensaty jest złagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na wcześniejszą emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach. Nie polega ona jednak na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, ale na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- 1) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 roku - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku - podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie;
- 2) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;
- 3) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;
- 4) niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Zgodnie z art. 23 ustawy emerytalnej rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Natomiast z art. 173 ustawy emerytalnej wynika, że kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych

po dniu 31 grudnia 1948 r., za których były opłacane składki na ubezpieczenia społeczne przed dniem 1 stycznia 1999 r. Tym samym warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczonej według formuły zdefiniowanego świadczenia (zob. Marcin Zieleniecki, Komentarz do art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych).

Rekompensata zwiększa zatem wartość kapitału początkowego ubezpieczonego i tym samym daje możliwości odpowiedniego zwiększenia podstawy wymiaru emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawczyni posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni legitymowała się świadectwem wykonywania pracy w warunkach szczególnych za sporny okres. Nie mniej wobec zakwestionowania go przez organ rentowy, na skarżącą spoczywał ciężar dowodu, że od 1 marca 1985 roku do 31 maja 1990 roku pracowała w szczególnych warunkach.

Wnioskodawczyni sprostowała temu obowiązkowi. Szczególne warunki pracy wnioskodawczyni w spornym okresie od dnia 1 marca 1985 roku do dnia 31 maja 1990 roku Sąd ustalił w oparciu o spójne i logiczne, a co za tym idzie wiarygodne zeznania świadków: G. W. i B. W., którzy w spornym okresie pracowali razem ze skarżącą, a zatem posiadają szczegółową wiedzę na temat jej codziennej pracy i obowiązków oraz zeznania samej wnioskodawczyni i dokumentację w postaci umów o pracę i angaży oraz świadectwa pracy. Zeznania świadków ani wnioskodawczyni nie były zresztą kwestionowane przez organ rentowy.

Świadkowie zeznali, że ubezpieczona kontrolowała proces produkcji przędzy na wydziale teksturowani, który obejmował teksturowanie, skręcalnię i przewijalnię. Do stałych podstawowych obowiązków skarżącej należało

sprawdzanie prawidłowości ustawienia parametrów maszyn produkcyjnych przez operatora. Ubezpieczona za pomocą specjalnego urządzenia musiała naocznie sprawdzić wszystkie punkty na każdej z ok. 70 maszyn produkcyjnych (na maszynie teksturującej było 180 punktów, na skręcarce – 90 punktów, a na przewijarce – 10 punktów). Czynności te skarżąca wykonywała wyłącznie na hali produkcyjnej stale i w pełnym wymiarze czasu. Miała wprawdzie przydzielone pomieszczenie, ale ono również znajdowało się na hali produkcyjnej i służyło wyłącznie do przechowywania przyrządów pomiarowych do pracy. Innych czynności nie wykonywała. Dokumentacją dotyczącą rozliczania produkcji zajmował się inny pracownik.

Praca wykonywana przez wnioskodawczynię w spornym okresie od dnia 1 marca 1985 roku do dnia 31 maja 1990 roku odpowiada pojęciu kontroli międzyoperacyjnej oraz dozoru inżyniersko – technicznego na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie w wykazie A, dziale XIV poz. 24 w zw. z działem IV poz. 22. Wnioskodawczyni sprawowała bowiem kontrolę międzyoperacyjną i dozór inżyniersko techniczny na wydziale teksturowani, na którym wykonywane były jako podstawowe prace przy produkcji włókien chemicznych wymienione w wykazie A dziale IV poz. 22. Na wydziale teksturowni była produkowana przędza teksturowana, która zalicza się do włókien chemicznych.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, aby dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie mógł być uznany za pracę w szczególnych warunkach, musi odpowiadać łącznie następującym warunkom:

- 1) musi być dozorem inżyniersko-technicznym, czyli dozorem specjalistycznym, a nie dozorem "jakimkolwiek" (nie może być "zwykłym" dozorem wykonywanym w ramach pracowniczego podporządkowania kierownictwu pracodawcy);
- 2) musi być sprawowany "na oddziałach i wydziałach", czyli powinien być wykonywany bezpośrednio w określonym, skonkretyzowanym środowisku pracy, w którym istnieje narażenie na czynniki o znacznej szkodliwości dla zdrowia lub powodujące znaczny stopień uciążliwości pracy albo wymagające wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia;
- 3) powinien dotyczyć prac zgodnych z wykazami prac w szczególnych warunkach (zawartymi w załącznikach do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku) i wykonywanych bezpośrednio przez osoby, nad którymi sprawowany jest nadzór;
- 4) musi być wykonywany stale przez osobę nadzorującą, czyli nie może mieć charakteru okazjonalnego (peryferyjnego);
- 5) powinien być sprawowany w pełnym wymiarze czasu, jaki obowiązuje osobę nadzorującą na zajmowanym przez nią stanowisku.

Z powyższego zatem wynika, iż czynnościami ogólnie pojętej kontroli oraz dozoru inżyniersko - technicznego w rozumieniu wskazanych przepisów są takie tylko czynności, które wykonywane są w warunkach bezpośrednio narażających na szkodliwe dla zdrowia czynniki, a więc polegające na bezpośrednim dozorze i bezpośredniej kontroli procesu pracy na stanowiskach pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Jednocześnie jeśli czynności wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24, działu XIV, wykazu A rozporządzenia kontrolą lub dozorem inżyniersko - technicznym, to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego, ile czasu pracownik poświęca na dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Nie ma bowiem żadnych podstaw do wyłączenia takiego rodzaju czynności administracyjno - biurowych z czynności polegających na sprawowaniu dozoru i traktowania ich odrębnie (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2007 roku, III UK 62/07, LEX; z dnia 6 grudnia 2007 roku, III UK

66/07, LEX; z dnia 5 maja 2009 roku, I UK 4/09, LEX; z dnia 30 stycznia 2008 roku, I UK 195/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 105; z dnia 11 marca 2009 roku, II UK 243/08, LEX). W przypadku jednak, gdy pracownik wykonuje inne czynności, nie pozostające w związku z dozorem stanowiącym pracę w warunkach szczególnych należy dokonać oceny ile czasu pracy zajmują pracownikowi te inne czynności.

Charakter wykonywanych przez skarżącą prac spełnia wszystkie w/w kryteria.

Dodatkowo należy podnieść, że ZUS zaliczył wnioskodawczyni do szczególnych warunków pracy okres zatrudnienia na wydziale teksturowani na stanowisku mistrza (od 1 marca 1984 roku do 28 lutego 1985 roku). Tymczasem z zeznań świadków wynika, że wnioskodawczyni będąc zatrudniona zarówno na stanowisku mistrza (1 marca 1984 roku do 28 lutego 1985 roku), jak i kierownika zmianowego miała taki sam zakres obowiązków, a mianowicie sprawdzała prawidłowość ustawienia parametrów maszyn produkcyjnych. Oznacza to, że sprawowała kontrolę międzyoperacyjną i dozór inżynieryjno – techniczny na wydziale teksturowni, gdzie były wykonywane prace przy produkcji włókien chemicznych to jest prace wymienione w wykazie A, dziale IV, poz. 22 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. ZUS zakwestionował sporny okres tylko dlatego, że zmieniła się nazwa stanowiska pracy skarżącej z mistrza na kierownika zmiany. O szczególnych warunkach pracy nie decyduje zaś nazwa stanowiska pracy, ale faktycznie wykonywane obowiązki. Tymczasem zakres prac skarżącej na stanowisku mistrza był taki sam jak na stanowisku kierownika, jak wykazało postępowanie dowodowe, a zatem także ten okres podlega zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych.

Skoro wnioskodawczyni w spornym okresie czasu sprawowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy – jak wykazało postępowanie dowodowe – kontrolę międzyoperacyjną i dozór inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, gdzie jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie tj. prace wymienione w dziale IV pkt 22, to i jej pracę należy uznać za pracę wykonywaną w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A dział XIV poz. 24, tak jak to wynika z przedłożonego przez nią świadectwa pracy. Wnioskodawczyni cały czas w w/w okresach była bowiem narażona tak jak i pracownicy pracujący przy produkcji włókien chemicznych na szkodliwe warunki pracy.

Zaliczenie okresu od dnia 1 marca 1985 roku do dnia 31 maja 1990 roku implikuje uzyskanie przez ubezpieczoną 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.. Tym samym wnioskodawczyni spełniła wszystkie przesłanki dla nabycia prawa do rekompensaty, zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawczyni żądane prawo.